

ning, men den maa ikke henregnes under Bestemmelserne for de ferske Vande og bør ikke staa under det Litra, hvorunder den staaar her. Hvorfor jeg er saa meget derimod, er, fordi det, hvis disse Bestemmelser føres igennem, vil blive saa godt som umuliggjort for de Fiskere, som bo i Randers og i Nærheden af Randers ved denne Strækning at kunne faa Lejlighed til at fiske. Man kan ganske vist sige, at saa kunne de tage hen til en anden Del af Fjorden og fiske, men inden de komme til et saadant Sted, hvor der kan være Tale om at fiske noget af Betydning, skulle de langt ned til det brede Vand. Paa den smalle Strækning af Fjorden er det, som allerede fremhævet fra flere Sider under Finanslovens 1ste Behandling, at Randers Havnevæsen stadig opfylder Stedet mere og mere og indskrænker Løbet ved at danne Inddæmninger, idet det, der bliver mudret op af Muddermaskinerne, bliver lagt op og danner Enge. Derved bliver der ikke andet tilbage der end selve Sejldyb, hvor Skibe stadig skulle passere ind og ud, og derved indskrænker man i højeste Grad Fiskernes Ret. Paa den anden Side faa de heller ikke Ret til at fiske, fordi der føres Sagen hen under særlige Bestemmelser. Hvilke disse Bestemmelser ere, er ikke ganske klart af Lovforslaget, som det allerede er berørt af det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (R. Hansen). Det synes at fremgaa af Lovforslaget, navnlig naar man sammenholder det med Kommissionsbetænkningen, at det er Hensigten her at lade de sædvanlige Bestemmelser gælde, nemlig saaledes, at Lodsejerne faa Retten; men der staaar ogsaa i Lovforslaget: „for saa vidt der ikke gives andre særlige Rettigheder“, og da Staten ejer Fiskegaarden og de Rettigheder, som den tidligere Ejer formentlig havde, kunde det se ud, som om Fiskegaarden fremdeles vilde gøre sin Ret gældende i lignende Udstrækning som tidligere, ganske vist med en Del Indskrænkninger. Det er ikke ganske klart, hvad der tilsigtes der, men hvad enten det ene eller det andet bliver Tilfældet, mener jeg, at naar Staten har købt Fiskegaarden, burde den opgive sine Rettigheder til Fiskeri der og ene og alene lægge Vægt paa at op hjælpe Fiskeriet til Gavn for Fiskerne. Hvis Lodsejerne skulde have Retten, saa tror jeg, at man forærer dem en Ret, de aldrig nogensinde have haft og heller ikke have noget som helst Krav paa; og man gør endvidere dette, at en stor Befolkning bliver berøvet sit

+

Erhverv eller en betydelig Hjælp til at ernære sig. Det er nemlig ikke alene de professionelle Fiskere, som bo der, der drive dette Fiskeri, men der er ogsaa en stor Arbejderbefolkning, som navnlig i arbejdsløse Tider tager ud paa Fjorden for at fiske, og derved bidrages der i høj Grad til, at disse Følk kunne leve derovre. Den tidligere Kommission, som blev nedsat i 1884, siger ogsaa udtrykkelig, at hvis man tager denne Ret fra de paagældende, vil man derved bevirke, at en stor Mængde Familier ligefrem komme til at gaa over paa Fattigvæsenet, og det vil sandsynligvis ogsaa blive Følgen. Det forekommer mig derfor at være i høj Grad hensynsløst, at man saaledes vil berøve en hel Befolkning dens Ret — jeg betragter det fremdeles saaledes, at de have denne Ret til at fiske — idet man vil give andre Retten til at fiske. Og det forekommer mig, at det er det, som hidtil er sket, thi Forbudene og Forfølgelserne mod Fiskerne ere efter min Formening ikke af den Beskaffenhed, at de fuldt ud kunne forsvares. Det turde maaske være mig tilladt at anføre et enkelt Eksempel paa, hvor skarpt man derovre gaar frem over for Fiskerne. Der er en Mand, som bor paa den anden Side af Fjordenovre i en Kommune, som hedder Voer; han er bleven tiltalt for at have fisket paa den nævnte, formentlig ulovlige Maade, og der blev nedlagt Forbud mod, at han fremtidig maatte gøre det. Men dette Forbud saavel som ogsaa den Dom, der i sin Tid er overgaaet ham, kan — antager jeg — naturligvis ikke være grundet paa andet end Fiskegaardens formentlige Ret, nemlig Retten til at fiske i Hovedstrømmen og Sejldybet. Men nu er der, som jeg sagde, netop i Aaen flere forskellige Løb. Den omtalte Mand fiskede saa en Gang i et Sideløb, idet han mente, at det var noget, han nok maatte have Lov til, al den Stund Fiskegaarden der ikke havde Fiskerettigheden. Den for Fiskegaarden stationerede Betjent kom imidlertid til Stede, og Manden, som var ude at fiske, trak sig da tilbage og trak sin Baad op paa et Sted, hvor han havde faaet Tilladelse af en Lodsejer til at lægge den, og tog derefter sine Garn i Land. Saa kom Betjenten hen og vilde beslaglægge Baaden og Garnene. Manden protesterede derimod, idet han mente at han jo ikke fiskede og heller ikke havde fisket der; han havde heller ikke fanget noget ved denne Lejlighed; og han mente derfor, at han var berettiget til at beholde sine Sager. Og navnlig paastod han, at